

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ'ΑΙΓΚΡΕΜΟΝ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Από τὰ βάθη τῆς μνήμης τῆς ξύπνησε κάποια ἀνάμνησις, ξανάθλεπε τὸ γυιό της, τὸν Ὀλιβιέ πού πέθανε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ξανάκουγε τὰ τελευταία λόγια τοῦ νέου : «ὦ ! Ναδίνα... συγγνώμην !... Σὲ ἀγαποῦσα τόσο πολὺ. Ἀλλὰ σὲ ἀγαποῦσα πάντοτε στὸ πρόσωπο τῆς ἄλλης, τῆς καταραμένης... Naί, τῆς ἄλλης πού ἦταν τόσο ὅμοια μὲ σένα...»

Μέσα στὴ φριχτὴ κατάπληξι πού εἶχε προκαλέσει στὸ μυαλό της ὁ ξαφνικὸς θάνατος τοῦ μοναδικοῦ παιδιοῦ της, ἡ Παυλίνα δὲν εἶχε προσέξει στὰ φοβερὰ αὐτὰ λόγια τὰ ὁποῖα ὥστόσο ἔπρεπε νὰ εἶνε μιὰ ἀποκάλυψις γι' αὐτή.

Καὶ νὰ τώρα, μετὰ εἰκοσιπέντε ὁλόκληρα χρόνια τὰ λόγια αὐτὰ ξαναγύρισαν στὸ μυαλό της.

Ὡστε λοιπὸν εἶχε δίκαιο ἡ Φράγκα καὶ ὑπῆρχε πραγματικὰ στὸν κόσμον ἓνα πλάσμα ἐντελὼς ὅμοιο μὲ τὴν ἀληθινὴ Ναδίνα ντὲ Σάντα-Κρουζ, ἓνα πλάσμα καταραμένο πού εἶχε κλέψει ἀπὸ τὴ Φράγκα τὴ μητέρα της καὶ ἀπὸ τὴν Παυλίνα τὸ γυιό της ;...

Καὶ τὴ γυναῖκα αὐτὴ ἡ Παυλίνα τὴν εἶχε κρατήσῃ μέσα στὴν ἀγκαλιά της, ξεγελασμένη ἀπὸ τὶς ψευτιές της καὶ τὶς ὑποκρισιές της.

Καὶ ὅταν ἡ Φράγκα τῆς φώναξε : «Ὁχι, δὲν εἶνε ἡ Μαμά !» ἡ Παυλίνα τῆς ἀπαντοῦσε : «Ἀπατάσαι !»

Τὶ τρομερὴ ἱεροσυλία !... Τὴν εἶχε φιλήσῃ καὶ εἶχε φιληθῇ ἀπ' αὐτὴν !...

Ἡ συγκίνησι τῆς δυστυχισμένης θαρώνης, ἡ ὁποία, συνήθως συγκρατοῦσε μέσα της ὅλες τὶς ἐντυπώσεις της, στάθηκε ἀνώτερη τῶν δυνάμεών της καὶ σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

Ἡ Φράγκα συλλογίστηκε ὅτι κανένας ξένος, οὔτε αὐτὸς ὁ Ντεσάν δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ τὴν ἀφορμὴ πού εἶχε προκαλέσει τὴ λιποθυμίαν τῆς νουνᾶς της. Ἦταν ἐνδεχόμενο ἡ Παυλίνα τὴ στιγμὴ πού θὰ συνερχόταν νὰ προφέρῃ μερικὲς λέξεις, ἱκανὲς νὰ τὸν διαφωτίσουν.

Κύτταξε λοιπὸν ἡ νέα πῶς νὰ συνεφέρῃ μόνη της τὴ θαρῶνη χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρομὴ κανενός...

Σ' ἓνα τραπέζι ὑπῆρχε ἓνα ποτήρι γεμᾶτο νερό. Κατάθρεξε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο καὶ τοὺς κροτάφους τῆς θαρώνης Γιάκομπσεν καί, σιγά-σιγά, ἐκείνη ἄρχισε νὰ συνέρχεται.

Ὅταν ἀνοιξε τὰ μάτια της, βλέποντας τὴ Φράγκα σκυμμένη ἀπὸ πάνω της, τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά καὶ φώναξε :

— ὦ Φράγκα, καλὴ μου Φράγκα! Μὴ μοῦ λὲς ὅτι αὐτὸ πού προβλέπεις εἶν' ἀληθινόν. Ἀφῆσέ με σιγά-σιγά νὰ συνηθίσω σ' αὐτὴ τὴν ιδέα, γιατί ἄλλοιως θὰ πέσω νεκρὴ ἀπὸ τὴ λήπη μου...

Ἡ Φράγκα τὴ φιλοῦσε σιωπηλῇ.

Ἡ Παυλίνα κυριεύθηκε τότε ἀπὸ λυγμούς.

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἦταν πειὰ ἄρκετα κυρία τοῦ ἑαυτοῦ της.

—Θὰ σοῦ φαίνωμαι γυναῖκα χωρὶς θέλησι, χωρὶς γενναιότητα, εἶπε. Νὰ ἤξερες ὅμως πόσο μιὰ μητέρα κλαίει τὸ μοναδικὸ παιδί της !...

— Naί, naί, τὸ καταλαβαίνω, ἀπάντησε ἄργα εἶνε. Τώρα ὅμως πού ἴσως ἀποκτήσῃ τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ πραγματοποιηθῇ ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ μοναδικός σου πόθος, δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ παραμελῇς τὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός σου, ξεχνώντας τὴ συνηθισμένη σου γενναιότητα. Εἶνε καιρὸς δράσεως τώρα.

Ἡ θαρώνη Γιάκομπσεν σκούπισε τὰ δάκρυά της.

—Ἐχεις δίκαιο, Φράγκα, εἶπε, ἔχεις δίκαιο. Στὴν ἡλικίαν μου βλέπεις, ἐξασθενεῖ ὁ χαρακτήρ, ὅπως τὸ μυαλό... Μὴ μὲ κατηγορεῖς.

— ὦ ! δὲν σὲ κατηγορῶ, νουνά μου. Πῶς νὰ σὲ κατηγορήσω ἐγὼ πού σὲ ἀγαπῶ τόσο... Σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὴν ἀφήνουμε νὰ περνᾷ ὁ καιρὸς μάταια καὶ νὰ μὴ χανόμαστε σὲ ἀνωφελεῖς θρήνους. Δὲν πρόκειται τώρα νὰ κλάψουμε γιὰ τὸ παρελθόν, μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ ἐνεργήσουμε γιὰ τὸ μέλλον...

— Λοιπὸν, μίλα... Λέγε μου τί πρέπει νὰ κάνω... Θὰ σὲ βοηθήσω μὲ τυφλὰ μάτια, γιατί ἐγὼ τώρα, Φράγκα, εἶμαι ἀνίκανη ν' ἀποφασίσω τίποτε...

— Ἀκου, ὁ κ. Ζερβαί ἔχει τὴν ιδέα ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς τόσοι γνωστοὺς πού ἔχεις στὴν Κούβα ἢ στὶς Ἀντίλλες θὰ ἔχῃ ἀκούσει νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὴ Μαχῶν καὶ θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ἂν ἔχῃ ἢ ὄχι κόρη.

— Καλὰ, ἀποκρίθηκε ἡ Παυλίνα, θὰ φροντίσω γι' αὐτὸ, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς προθεσμίαν ὥς αὔριο τὸ πρωτὶ, γιατί, ὅπως βλέπεις, ἀπόψε εἶμαι σὲ τέτοια κατάστασι, ὥστε ἂν ἤθελα νὰ βιάσω τὸ μυαλό μου γιὰ ὁποιαδήποτε δουλειά, θὰ τρελλαινόμουν...

— Naί, naί, νουνά μου, πρέπει νὰ ξεκουρασθῇς... Ἀ! γιατί νὰ μὴ μπορῶ ἀπόψε νὰ μείνω κοντὰ στὸ κρεβάτι σου καὶ νὰ ἐπαγρυπνήσω στὸν ὕπνο σου;... Ἀλλὰ καθήκον ἱερὸ μὲ καλεῖ κοντὰ στὴν Τερέζα... Ἄν ἡ ὑποψίς μου εἶνε ἀληθινὴ, τί τρομερὸ κίνδυνος πού διατρέχει ἡ ἀγαπημένη μου ἀδελφή !... Αὐτὸ εἶνε τὸ δεύτερο πρᾶγμα πού εἶχα νὰ σοῦ πῶ καὶ ἡ μεγάλη χάρις τὴν ὁποία ὁ ἴδιος ὁ κ. Ζερβαί μ' ἔβαλε νὰ σοῦ ζητήσω.

— Λέγε ὅ,τι θέλεις, κί' ἂν κουρασθῶ ἀκούγοντάς σε θὰ σοῦ τὸ πῶ...

— Ἀκου... Σὲ ἰκέτευσα καὶ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν νὰ μὲ βοηθήσῃς ν' ἀπαγάγω τὴν Τερέζα, γιατί ἡ παρουσία τῆς κομῆσας κάτω ἀπ' τὴν ἴδια στέγη μὲ τὴν ἀδελφή μου μοῦ ἐμπνέει ἀνησυχίες τόσο τρομερές, ὥστε μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ. Σήμερα λοιπὸν τὸ πρωτὶ ἡ κόμησά μου ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι θέλει νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν Τερέζα κί' ὅτι θ' ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν περιποίησίν της, ὅπως ἔχει δικαίωμα σὰν μητέρα της.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ! φώναξε ἡ Παυλίνα, τρομερὰ ἀνήσυχη.

— Καὶ ξέρεις, εἶπε ἡ Φράγκα, πότε ἡ κόμησά θὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σχέδιόν της; Γιατί ὁ Θεὸς εὐδόκησε νὰ μοῦ τὸ πῇ αὐτὸ μόνη της ἡ καταραμένη αὐτὴ γυναῖκα... Αὔριο... αὔριο πού φεύγει ἀπ' τὸ Παρίσι ὁ δόκτωρ Ντεζορμὼ καὶ δὲν θὰ ἔχῃ νὰ φοβᾶται πειὰ τὶς παρατηρήσεις του καὶ τὶς ἐπιπλήξεις του...

— Εἶπες τὸ πρᾶγμα αὐτὸ στὸν κ. Ζερβαί;

— Naί, νουνά μου, ὅπως τὸ λέω καὶ σὲ σένα τὴν ἴδια.

— Καὶ τί σὲ συμβούλεψε;

— Νὰ ἀπαγάγουμε τὴν Τερέζα καὶ νὰ τὴν ἀπομακρύνουμε ἀπ' τὸ Παρίσι τὸ πολὺ-πολὺ ὡς αὔριο... Πρέπει, μοῦ εἶπε, νὰ τὴν πᾶμε σὲ κάποια ξένη χώρα, ὅπου νὰ μὴν εἶνε δυνατόν νὰ τὴ βροῦνε ὡς ὅτου ξαναγυρίσῃ ὁ Ἀνδρέας... Ὁ κ. Ζερβαί θὰ κλείσῃ τὰ μάτια του... Θὰ μᾶς βοηθήσῃ

μάλιστα, ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη...

Καὶ ἂν ἡ κόμησά κάνῃ διαθήματα γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴν ἀδελφή μου κί' ἀπευθυνθῇ γι' αὐτὸ στὸν ἴδιο, ὅχι μόνον θὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ, ἀλλὰ καὶ θὰ τὴν παραπλανήσῃ μὲ ψεύτικες ὁδηγίες...

— Ἀκουσέ με, μικρούλα μου, εἶπε ἡ θαρώνη Γιάκομπσεν, ὅπως σοῦ εἶπα

πρὸ ὀλίγου, εἶμαι παραπολὺ ταραγμένη αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ὥστε νὰ μὴ μπορῶ νὰ λάβω μιὰ ὁποιαδήποτε ἀπόφασι. Ἀλλὰ ἔλα αὔριο τὸ πρωτὶ, πολὺ νωρὶς, ἂν

μπορῇς στὶς ἑξῆς... Ὡς τότε θὰ παρακαλέσω τὸ Θεὸ νὰ μ' ἐμπνεύσῃ καὶ ἡ

ἐμπνευσις αὐτὴ βέβαια θὰ μᾶς βοηθήσῃ ὅλους... Νὰ εἶσαι ὅμως ἐτοιμῇ, γιατί

τί πιθανόν νὰ παρουσιαστῇ ἀνάγκη νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως ἡ ἀπόφασίς μου

αὐτὴ...

Τὰ γραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου»

ἔχουν μεταφερθῇ εἰς τὴν ὁ-

δὸν Γερμανοῦ Παλαιῶν Πα-

τρῶν 56' (ἐναντι πλατείας

Κλαυθμῶνος) εἰς τὴν διεύθυν-

σιν αὐτὴν πρέπει ν' ἀπευθύ-

νωνται οἱ φίλοι ἀναγνώσται

μας, ὅσοι ἐπιθυμοῦν ν' ἀπο-

κτήσουν τὰς ἐκδόσεις μας ἢ

παλαιότερα φύλλα τοῦ «Μπου

κέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀριθμὸς Τηλεφώνου 26-135

Ἡ Φράγκα ἔμεινε ἀκόμα πολλή ὥρα κοντά στή νουνά της, φιλώντας την, χαϊδεύοντάς την, προσπαθώντας νά τήν συνεφέρῃ ἀπὸ τὴ μεγάλη της ταραχή.

Καὶ στὸ τέλος τὸ κατῶρθωσε.

Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέγαρο κατὰ τὶς ὀχτῶ τὸ βράδυ, ἡ κόμησσα Γιάκομπσεν ἦταν σχεδὸν γαλήνια.

Ἐπειδὴ ἡ Φράγκα ἄργησε πολὺ, ἐπῆρε τὸ ἀμάξι τῆς νουνᾶς της καὶ ξαναγύρισε γρήγορα στὸ πατρικὸ της μέγαρο.

Μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, ἀνέβηκε κατ' εὐθείαν στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς της.

Μολονότι εἶχε νυχτώσει πειὰ, τὰ φῶτα ὥστόσο δὲν ἦσαν ἀναμμένα καὶ βαθύτατο σκοτάδι ἐπικρατοῦσε στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης.

Ἡ Φράγκα, ταραγμένη ἀπερίγραπτα, στάθηκε μιά στιγμὴ μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Σίμπιλ! φώναξε.

Μὰ κανένας δὲν σάλεψε μέσα, καμμιά φωνὴ δὲν ἀπάντησε.

— Θεέ μου! τραύλισε. Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐδῶ;

Καὶ νοιώθοντας ἕνα ρίγος νὰ περνᾷ ὅλο της τὸ κορμὶ καὶ τὰ πόδια της νὰ λυγίζουν, ἡ δυστυχισμένη νέα νόμισε ὅτι θὰ πέθαινε.

Ἀλλὰ ἡ γενναιοῦτης της ἦταν πραγματικὰ ἀκατανίκητη...

Συγκέντρωσε ὅλες της τὶς δυνάμεις καὶ ὅλο της τὸ θάρρος καὶ, ψηλαφητὰ, μέσ' στὸ σκοτάδι, προχώρησε πρὸς τὸ τζάκι.

Πῆρε ἀπὸ κεῖ τὰ σπέρτα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὰ τοποθετοῦσε ἡ ἴδια, καὶ ἄναψε τὸ φῶς.

Ἀμέσως τότε γύρισε πίσω...

Ἡ Τερέζα καθόταν πάντα στὴν πολυθρόνα της ἀλλὰ τὸ κεφάλι της ἦταν ἀνεστραμμένο πρὸς τὰ πίσω, τὰ μάτια της κλειστὰ καὶ τέτοια χλωμάδα ἀπλώνονταν στὸ πρόσωπό της ὥστε τὴ νόμιζε κανεὶς γιὰ νεκρή.

Κοντὰ σ' αὐτὴ, ἡ Σίμπιλ βρισκόταν ξαπλωμένη σὲ μιά χαμηλὴ ἔδρα, στὴν ἴδια περίπου στάσι πού εἶχε καὶ ἡ Τερέζα.

Ἐνα μικρὸ τραπέζι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ὑπῆρχε ἀκόμα μιά ἀσημένια τσαγιέρα, φρέσκο βούτυρο καὶ δυὸ ἀδειανὰ φλυτζάνια ἔδειχναν ὅτι ἡ Σίμπιλ εἶχε πιῇ τὸ τσάι της, ὅπως πάντα, κατὰ τὶς πέντε, κ' εἶχε δώσει καὶ στὴν Τερέζα.

Ἡ Φράγκα μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε κοντὰ στὶς δυὸ γυναῖκες. Ἡ Σίμπιλ ἦταν θερμὴ κι' ἀνάπνεε κανονικά. Ἦταν φανερό πὼς κοιμόταν.

Ἡ Τερέζα ἀπεναντίας ἦταν ψυχρὴ σὰν μάρμαρο καὶ τὸ στήθος της δὲν φαινότανε πειὰ νὰ πάλῃ.

— Θεέ μου! φώναξε ἡ Φράγκα μὲ ἀγωνία. Ἀποκοίμησε τὴν Σίμπιλ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δηλητηριάσῃ τὴν Τερέζα. Εἶμαι μονάχη... Τί νὰ κάνω; Τί νὰ κάνω;

Πλησίασε τὴν μὴ Σίμπιλ καὶ τὴν τράνταξε μὲ δύναμι.

— Σίμπιλ! φώναξε. Σίμπιλ μου!... Σὲ ἱκετεύω, ξύπνα... Σὲ χρειάζομαι τόσο γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃς!...

Σὰν νὰ εἶχε ἡ φωνὴ αὐτῆς τὴ δύναμι νὰ τὴν ξαναφέρῃ ἀπὸ τὶς πύλες τοῦ Ἀδου, ἡ μὴ Σίμπιλ σάλεψε ἀμέσως... Σήκωσε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔφερε στὸ κεφάλι της σὰ νὰ ἤθελε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἕνα μεγάλο βάρος πού τὴν ἐπίεζε.

Θέλησε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ἕνας μπερδεμ νος ἤχος, ἀκατάληπτος, ὁμοιος μὲ ξεφωνητὸ πόνου, ἔξεφγε ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Τότε ἡ Φράγκα, πού δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ χάσιμο, δὲν ἐδίστασε

Ἐτρεξε στὸ μπουντουάρ της κι' ἄρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ ἕναν πολὺ δυνατὸ καφέ. Κατόπιν ἄνοιξε ἕνα μικρὸ ντουλάπι, τοῦ ὁποίου κρατοῦσε πάντοτε τὸ κλειδί μαζύ της.

— Ἀς φροντίσουμε γιὰ τὴν Τερέζα, εἶπε.

Πῆρε ἀπὸ μέσα ἕνα κουτὶ μὲ κάποια λευκὴ σκόνη, διάλυσε τὴ σκόνη αὐτὴ σὲ λίγο νερὸ καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὴν

δεελφῇ της.

Ἀλλὰ πὼς θὰ κατῶρθωνε νὰ δώσῃ στὴν Τερέζα τὸ ἐμετικό αὐτὸ, τὸ ὁποῖο ἡ Φράγκα, μὲ τὶς αἰώνιες ὑποψίες της, εἶχε προμηθευθῇ ἀπὸ καιρὸ ἐπειδὴ φοβόταν μήπως νίνῃ καμμιά ἀπόπειρα δηλητηρίασεως τῆς ἀδελφῆς της;

Ἡ Τερέζα εἶχε σφιγμένα τὰ δόντια της.

Ὅστόσο ἡ Φράγκα δὲν ἐδίστασε.

Ἀπόθεσε τὸ ποτήρι στὸ τραπέζι, πῆρε ἕνα φιλντισένιο μαχαιράκι καὶ καταβάλλοντας μιά ἀπίστευτη προσπάθεια, κατῶρθωσε νὰ τὸ χῶσῃ ἀνάμεσα στὰ δόντια τῆς Τερέζας καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃ ἄρκετὰ, οὕτως ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ χύσῃ τὸ ἐμετικό.

Σταγὸνα πρὸς σταγὸνα καὶ μὲ ἀναρίθμητες προφυλάξεις, ἄδειασε ἔτσι στὸ στόμα τῆς ἀδελφῆς της τὸ περιεγόμενο τοῦ ποτηριοῦ, ἀλλὰ πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ, μιά ζωερὴ συγκίνησις κυρίευσε τὴν Φράγκα. Ἡ Τερέζα ὀρμεμφύτως σάλεψε τοὺς μῦς τοῦ φάρυγγος καὶ κατάπιε τὸ ὕγρo.

Μεγάλε Θεέ! Ὅχι μόνο δὲν ἦταν νεκρὴ, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ λιποθυμία της ἦταν τόσο βαθειὰ ὅσο εἶχε φοβηθῇ ἡ Φράγκα.

— Ἀ! φώναξε ἡ νέα. Ἀς ξυπνήσῃ ἡ Σίμπιλ, ἄς μὲ βοηθήσῃ νὰ τὴν τρίψω καὶ νὰ τὴν περιποιηθῶ ὅπως πρέπει, καὶ θὰ τὴν σώσω!

Καὶ ἔτρεξε πάλι πρὸς τὸ μπουντουάρ.

Ὁ καφὲς εἶχε ψηθῇ ἐν τῷ μεταξύ.

Ἀλλὰ προτοῦ τὸν δώσῃ στὴ Σίμπιλ, πῆρε ψυχρὸ νερὸ κι' ἔθρεξε τὸ μέτωπό της.

Ἡ μὴ Σίμπιλ ἄνοιξε καὶ πάλι τὰ μάτια της.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Τί ἔχω λοιπόν; Πὼς μοῦ πονάει τὸ κεφάλι μου!

Θέλησε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε.

— Περίμενε, τῆς εἶπε ἡ Φράγκα. Μὴν ἀνησυχεῖς... Σοῦ ἐτοίμασα καφέ καὶ πρέπει νὰ τὸν πῇς.

Καὶ προσφέροντας τὸν καφέ στὴ Σίμπιλ, ἐπρόσθεσε:

— Πιέ τον, Σίμπιλ μου, πιέ τον γρήγορα! Θὰ σοῦ διώξῃ τὴ νάρκη πού σὲ κατέχει καὶ θὰ μπορέσῃς νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ περιποιηθῶμε τὴν Τερέζα.

Ἡ μὴ Σίμπιλ ὑπάκουσε.

— Καὶ τώρα, εἶπε ἡ Φράγκα, ἄφησε τὸν καφέ νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμά του χωρὶς ν' ἀνυπομονῇ. Δὲν θ' ἀρ- γήσῃ, γιὰ τὸν ἕκανα παραπολὺ δυνατόν.

Πράγματι, δὲν πέρασαν πέντε λεπτά καὶ ἡ Σίμπιλ ἦταν σὲ κατάστασι νὰ σηκωθῇ.

— Ἐχω τὸ κεφάλι μου παραπολὺ βαρὺ, εἶπε. Μοῦ πονάει φοθερά. Εἶμαι ὥστόσο σὲ κατάστασι νὰ σὲ καταλάβω καὶ νὰ κάνω ὅ,τι θὰ μοῦ πῇς.

— Τότε λοιπὸν βοήθησέ με νὰ γδύσουμε τὴν Τερέζα καὶ νὰ τὴν βάλομε στὸ κρεβάτι της. Ἐκεῖ, θὰ τὴν τρίψουμε κ' ἡ δυὸ μὲ ὅλη μας τὴ δύναμι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ Σίμπιλ σκέφθηκε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ μέρος τῆς Τερέζας. Ἡ νέα γυναῖκα ἦταν πάντα λευκὴ σὰν πεθαμένη.

— Ἀ! Θεέ μου! φώναξε ἡ ἀγαθὴ Σίμπιλ. Τί μᾶς συνέβη πάλι;

— Νὰ, τῆς ἀπάντησε ἡ Φράγκα, σὲ ἀποκοίμησαν γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δηλητηριάσουν μὲ ὅλη τους τὴν ἄνεσι τὴν Τερέζα.

— Νὰ τὴν δηλητηριάσουν!... Νὰ τὴν δηλητηριάσουν!...

Ὁ, Φράγκα, θὰ μὲ κάνῃς νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν ἀγωνία μου.

Ἡ Φράγκα δὲν ἀπάντησε.

— Ἐμπρός! Γρήγορα! εἶπε μόνο.

Τέλος ξάπλωσαν τὴν Τερέζα στὸ κρεβάτι της καὶ ἄρχισαν τὶς ἐντριβές. Ἐπειδὴ ἀπὸ λίγη ὥρα τὰ ἄκρα τῆς νέας γυναῖκας ζεστάθηκαν καὶ ἄμέσως ἔνοιξε τὰ μάτια της κι' ἄρχισε νὰ ξεφωνίζει σὰν νὰ πονοῦσε τρομερά.

— Γρήγορα, Σίμπιλ, εἶπε ἡ Φράγκα, δός μου ζεστὸ νερό... Αὐτὸ θὰ ὑποβόσῃ τὸ ἐμετικό πού τῆς ἔδωσα.

«...Οἱ κομμουνισταὶ ζητοῦσαν νὰ σᾶς φέρουν μὲ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν πενία σὲ ἀπελπισία. Ἐμεῖς ζητοῦμεν νὰ σᾶς θγάλουμε ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν πενία καὶ νὰ σᾶς φέρουμε σὲ μιά ζωὴ ἀνεκτὴ».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τὸ λόγo του εἰς τὰς Σέρρας τὴν 27ην Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς ἐργάτας).

Ἡ Σίμπιλ ὑπάκουσε. Τώρα, πού ἡ Τερέζα εἶχε συνέλθει πειὰ ἀπὸ τὴν ἀναισθησία της, μπορούσαν νὰ τῆς δώσουν ὅ,τι ἤθελαν.

— Ξέρεις ποιά ὥρα πάνω - κάτω διεπράχθη αὐτὸ τὸ νέο ἐγκλημα κατὰ ἀδελφῆς μου; ρώτησε ἡ Φράγκα τὴν Σίμπιλ.

— Εἶνε εὐκόλο νὰ τὸ βροῦμε, ἀποκρίθηκε ἐκείνη. "Ὅταν κατὰ τὶς ἑπτὰ ἡ ὥρα ἦρθαν καὶ με εἰδοποίησαν ὅτι τὸ δεῖπνο εἶνε ἔτοιμο, ἀποκρίθηκα ὅτι δὲν θὰ ἔτρωγα προτοῦ γυρίσης ἐσύ. Ζήτησα ὥστόσο λίγο τσάι. "Ἀργησαν κάπως νὰ μοῦ τὸ φέρουν, ὅταν δὲ μοῦ τὸ ἔφεραν, δὲν τὸ ἤπια ὅλο, ἀλλὰ ἔδωσα λίγο καὶ στὴν Τερέζα πού μοῦ φαινόταν λίγο ἄτονη. "Εκείνη τὴν ὥρα ἄκουσα τὸ ρολοὶ νὰ σημαίνει ὀχτώ. "Ἀρα ἡ δηλητηρίασις ἔγινε μετὰ τὶς ὀχτῶ.

Ἡ Φράγκα ὕψωσε τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν οὐρανὸ. — "Α! εἶπε. "Ἀς εἶνε εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. "Ἡ ἀπόπειρα τῆς δηλητηρίασεως ἔγινε λίγες στιγμὲς πρὶν ἔρθω... "Ὅστε τὸ δηλητήριον δὲν εἶνε πολλὴ ὥρα πού βρίσκεται στὸ στομάχι τῆς Τερέζας. "Επομένως ἂν κατορθώσουμε νὰ τὸ ξεράσῃ ἀμέσως, θὰ τὴν σώσουμε ἴσως.

Καὶ ἡ Φράγκα ἐξακολούθησε τὶς ἐντριβές με μεγαλύτερο ζήλο.

Ἡ Τερέζα, πού φαινόταν ἐξαιρετικὰ ταραγμένη, δὲν ἔμενε οὔτε στιγμὴ στὴν ἴδια θέσι. Συστρεφόταν ὀλοένα σπασμωδικά.

Ἐπὶ τέλους ἦρθε τὸ ἀποτέλεσμα πού περίμενε ἡ Φράγκα. Ἡ Τερέζα ἄρχισε νὰ κάνη ἀλλεπαλλήλους ἐμετούς.

— "Α! τὴν ἀχρεία! φώναξε περίτρομη ἡ μὴς Σίμπιλ. Ποτέ μου δὲν θὰ πίστευα ὅτι θὰ ἦταν ἱκανὴ ν' ἀποπειραθῇ ἕνα τέτοιο ἀνοσιούργημα. Μοῦ φαινόταν ὑπερβολικοὶ οἱ φόβοι σου, Φράγκα... Καὶ ὅμως εἶχες δίκην καὶ σ' αὐτό... Μὰ εἶνε φριχτὴ ἡ θέσις μας. Τί θὰ γίνουμε ἐδῶ μέσα, κοντὰ σὲ μιὰ δολοφόνον, σὲ μιὰ δηλητηριάστρια, πού θὰ ἐπιβουλεύεται διαρκῶς τὴ ζωὴ τῆς Τερέζας;... Δὲν βλέπω καμμιά διέξοδο... Θὰ τὴν πάθουμε στὸ τέλος...

— Τὸ σπουδαῖον εἶνε νὰ κατορθώσουμε νὰ σώσουμε τώρα τὴν Τερέζα, ἀπάντησε ἡ Φράγκα. Καὶ σοῦ ἐγγυῶμαι ὅτι αὐριο δὲν θάχουμε πειὰ κανένα φόβο...

— "Α! Φράγκα μου!... "Αφοῦ ἔχει συμφέρον ἡ καταχθόνια αὐτὴ γυναῖκα νὰ λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον ἡ Τερέζα, γιατί τάχα νὰ μὴν ἐπαναλάβῃ καὶ αὐριο τὴν ἀπόπειρά της; Νά, πού παρ' ὅλη τὴν ἐπαγρύπνησί μας, λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθουμε σήμερα. Μποροῦμε λοιπὸν περίφημα νὰ τὴν πάθουμε καὶ αὐριο...

Ἡ Φράγκα δὲν ἀπάντησε.

Ἡ Τερέζα, ἔπειτ' ἀπὸ τοὺς ἐπανειλημμένους ἐμετούς της, φαινόταν ἐξαντλημένη. Ἦταν ὅμως ἥσυχη καὶ ἀναπαυόταν.

— Μετὰ ἕνα τέταρτο, εἶπε ἡ Φράγκα, θὰ τῆς δώσω καὶ δεύτερη δόσι ἐμετικοῦ γιὰ νὰ εἶμαι βέβαιη ὅτι δὲν ἔμεινε ἀπολύτως τίποτε στὸ στομάχι της. "Ἀκου τώρα τί ἀποφασίσαμε μετ' ἐξουσίας μου: Αὐριο κιόλας, θὰ πάρουμε τὴν Τερέζα γιὰ νὰ τὴν βγάλουμε δῆθεν περίπατο. Πραγματικὰ ὅμως θὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.

— Θὰ φύγουμε γιὰ τὸ ἐξωτερικόν; ρώτησε ἡ Σίμπιλ. Γιὰ ποῖο μέρος;

— Δὲν τὸ ξέρω οὔτ' ἐγὼ ἀκόμα. Γι' αὐτὸ θὰ σκεφθῇ καὶ θ' ἀποφασίσῃ ἀπὸψε ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν κι' αὐριο τὸ πρωὶ σὺς ἔξῃ θὰ μοῦ ἀνακοινώσῃ τὸ σχέδιόν της. Στὶς ἔξῃ πρέπει νὰ πάω νὰ πάρω ὁδηγίες της.

— Καὶ θὰ μ' ἀφήσῃς μόνη ἐδῶ; φώναξε τρομαγμένη ἡ Σίμπιλ. "ὦ! δὲν ἀντέχω... Μοῦ φτάνει ἡ σημερινή μου λαχτάρα...

— Ἐν τούτοις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν πάω... Ἡ νουνά μου θὰ περιμένῃ... Τί θέλεις νὰ κάνω;

— Ναί, ἔχεις δίκην... Ἀλλὰ πάλι, γιατί νὰ μὴν πᾶμε κ' ἡ τρεῖς μαζί;...

— Ναί, βέβαια... Μποροῦμε νὰ βγοῦ-

με ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὴν μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου. "Εκείνη τὴν ὥρα δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς δῇ κανεὶς...

— Θεέ μου! εἶπε ἡ Φράγκα. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχεις δίκην. Δὲν ἔχει σημασία ἂν δὲν εἶνε προειδοποιημένη ἡ νουνά μου. "Ἀμα μάθῃ τί συνέβη ἐδῶ πρὸ ὀλίγου, θὰ ἐπιδοκιμάσῃ πληρέστατα τὴν ἀπόφασί μας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἂς ἐξακολουθήσουμε τὴν θεραπεία μας...

"Ἐπειτ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ἡ ἄρρωστη, τῆς ὁποίας τὸ στομάχι εἶχε ἀδειάσει πειὰ ἐντελῶς, ἀναπαυόταν ἡσυχάτατα.

— Μπορεῖς νὰ βγῇς ἔξω; ρώτησε τότε ἡ Φράγκα τὴν Σίμπιλ.

— Δὲν στέκομαι καὶ τόσο καλὰ στὰ πόδια μου, ἀπάντησε ἐκείνη. "Ἀν εἶνε ὅμως ἀνάγκη, θὰ θῶ.

— Εἶνε ἀνάγκη, καὶ ἀπαραίτητη μάλιστα. "Ὡς αὐριο τὸ πρωὶ, δὲν θέλω ν' ἀπομακρυνθῶ ἐγὼ οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ πλευρὸ τῆς Τερέζας. Λοιπὸν, εἶνε ἀνάγκη νὰ βγῇς ἔξω γιὰ νὰ προμηθευθῇς μερικὰ ἀπαραίτητα πράγματα.

— Τί πράγματα;

— Ν' ἀγοράσῃς τίποτε γιὰ νὰ φᾶμε.

— "Α! Ἐγὼ δὲν πεινάω καθόλου! φώναξε ἡ μὴς "Αντρίου.

— Οὔτε κι' ἐγὼ. "Ὅστόσο, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴ δύναμι νὰ ἀνθῆσουμε στὴν ἀγρυπνία, νὰ ξεκινήσουμε αὐριο τὸ πρωὶ καὶ νὰ κάνουμε ὅ,τι θὰ μᾶς πῇ ἡ βαρὼνη Γιάκομπσεν, πρέπει νὰ φροντίσουμε νὰ τονώσουμε λίγο τὸ σῶμα μας. Φαντάσου σὲ τί κατὰστασι ἀτονίας θὰ εἶνε αὐριο τὸ πρωὶ ἡ Τερέζα!... Πὼς θὰ μπορέσῃ νὰ περπατήσῃ, ἂν δὲν φάῃ κάτι;

— Λοιπὸν, τί θέλεις νὰ σᾶς φέρω;

— Θὰ πάρῃς ἕν' ἀμάξι καὶ θὰ πᾶς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα νὰ πάρῃς κρασί τοῦ Μπορντώ, ψητὸ καὶ δυνατό ζουμί. Καταλαβαίνεις ὅτι θὰ ἦταν τρέλλα νὰ θελήσουμε νὰ πάρουμε ὁποιαδήποτε τροφὴ ἀπ' τὸ σπῆτι. Ἀρκετὰ εἶδαμε σήμερα πόσο ἐπικίνδυνον εἶνε αὐτό.

— "Ἐχεις δίκην, εἶπε ἡ Σίμπιλ. Θὰ φύγω καὶ θὰ ξαναγυρίσω ὅσο μπορῶ πρὶν γρήγορα...

Κατὰ τὶς δέκα, ἡ μὴς Σίμπιλ ξαναγύρισε φέρνοντας διάφορα τρόφιμα.

Ἡ Φράγκα κάθησε κι' ἔφαγε λίγο καὶ ἀνάγκασε τὴ Σίμπιλ νὰ τὴν μιμηθῇ.

— Τώρα, τῆς εἶπε κατόπιν, ξάπλωσε σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ ξυπνήσω εὐκόλα, ἂν παρουσιαστῇ ἀνάγκη.

Ἡ μὴς Σίμπιλ ὑπάκουσε. Ἡ Φράγκα, ἔχοντας ἕνα καφέ κοντὰ της, κάθησε πλάι στὸ κρεβάτι τῆς ἀδελφῆς της. Σκόπευε νὰ μείνῃ ἀγρυπνὴ στὴν ἴδια θέσι ὡς τὸ πρωὶ.

"Ἐξαφνα, κατὰ τὶς ἑντεκα, ἄκουσε ἕναν ἀνάλαφρο θόρυβον στὸν ἀντιθάλαμο. Ἀμέσως σήκωσε τὰ μάτια της καὶ εἶδε τὴ Ναδίνα νὰ μπαίνει μέσα, κρατώντας στὰ χέρια της ἕνα κύπελλο γεμάτο.

Μὲ φωνὴ πολὺ γλυκεῖα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Φράγκα, τῆς εἶπε:

— "Εμαθα ἀπὸ τοὺς ὑπηρετεῖς πὼς οὔτε σὺ, οὔτε ἡ Σίμπιλ ἐφάγατε τίποτε ἀπόψε... Συλλογίστηκα πὼς θὰ ἔχῃς ἀνάγκη νὰ πάρῃς κάτι καὶ σοῦ ἔφερα λίγο ζουμί.

Ἡ Φράγκα κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ φριχτὴ ἀγανάκτησι. Συγκρατήθηκε ὅμως. Τὸ συμφέρον τῆς Τερέζας ἀπαιτοῦσε ἅ φερθῇ μετὰ περισκεψίαν καὶ νὰ μὴ δείξῃ κανὸν ὅτι εἶχε ὑποπτευθῇ τίποτε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε μετὰ φωνὴ λιγώτερο ἀπότομη ἀπ' ὅ,τι συνήθως. "Ὅταν ἦρθα ἀπ' ἔξω πρὸ ὀλίγου, βρῆκα τὴν Σίμπιλ ἀποκοιμισμένη καὶ τὴν Τερέζα παγωμένη σάν μάρμαρο. Κατόρθωσα με ἐντριβές νὰ τὴν ζεστάνω λίγο καὶ τώρα ἀναπαύεται. Κάθε τόσο ὅμως στενάζει σάν νὰ ἔχῃ πόνους. Γι'

Ἡ Φράγκα, ταραγμένη ἀπεριγραπτά, στάθηκε μιὰ στιγμὴ μπροστὰ στὴν πόρτα.

αυτό άνησυχώ και δέν έχω διάθεσι νά πάρω τίποτε...

— Θά μείνης άύπνη όλη τή νύχτα;

— Ναι, αλλά είμαι συνηθισμένη πειά... Δέν είνε ή πρώτη φορά...

— Τότε πρέπει χωρίς άλλο νά πιής τό ζουμί πού σου έφερά...

— Μήν επιμένετε, γιατί αυτό είνε άπολύτως άδύνατον. Πρίν γυρίσω, είχα φάει έξω μερικά γλυκίσματα και μου έκοψαν έντελώς τήν όρεξι. Πρό όλίγου ήπια και ένα καφέ πολύ δυνατό και ό καφές αυτός μου φτάνει ώς αύριο τό πρωί. Έν τούτοις άν θέλετε ν' αφήσετε τό φλυτζάνι αυτό έπάνω στό τραπέζακι, πιθανόν άργότερα νά μου κάνη ή όρεξι νά πω λίγο.

— Η κόμησα υπάκουσε.

— Έπειτα βλέποντας ότι για πρώτη φορά έπειτ' από τόσα χρόνια ή Φράγκα φαίνονταν σαν νά κατέθετε τά όπλα, πλησίασε τή νέα και τής είπε με φωνή πού προσπαθούσε νά τήν κάνη όσο τό δυνατό πιό γλυκεία:

— Μικρούλα μου Φράγκα, δέν έννοεις νά ξεχάσης τις άδικες προκαταλήψεις σου έναντίον μου; Έγώ δέν ζητάω τίποτε καλύτερο παρά νά σάς αγαπώ και τις δυό, τήν Τερέζα και σένα, όπως μία μητέρα πρέπει ν' αγαπάη τά παιδιά της.

— Η καρδιά της Φράγκας χτυπούσε μέχρι διαρρήξεως στό στήθος της...

— Έίχε λοιπόν τόσο θράσος αυτή ή γυναίκα, ώστε κ'ι τώρα άκόμα τολμούσε νά τής μιλάη έτσι;...

— Αλλά ή στιγμή ήταν φοβερή, ή Φράγκα δέν γελιόταν.

— Αντί κάθε θυσίας, για ν' άποκοιμίση τις ύποψίες της Ναδίνας, έπρεπε νά φανή έφάμιλλός της στό δόλο και τήν ύποκρισία.

— Η στιγμή μου φαίνεται, κυρία, είνε πάρα πολύ άκαστάλληλη για μία τέτοια έξηγησι, άπάντησε ή νέα κόρη με τόνο μεγάλης άποθαρρύνσεως. — Αλλ' άς γίνη καλά ή άδελφή μου και τότε σάς βεβαιώ ότι δέν θάχετε κανένα παράπονο από μένα...

— Θεέ μου! φώναξε ή Ναδίνα. Θεέ μου! Σ' ευχαριστώ... Η κόρες μου θά ξαναγυρίσουν σέ μένα...

— Σιγώτερα, κυρία, είπε ή Φράγκα. Σιγώτερα, σάς παρακαλώ. Η Τερέζα αυτή τή στιγμή φαίνεται νά κοιμάται. Δέν είνε πολλή ώρα πού άναπαύεται και δέν ξέρω, αλήθεια, τί είχε άπόψε. Φαίνονταν σαν νά τήν βασάνιζαν τρομεροί πόνοι... Πρέπει νά σεβαστούμε τόν ύπνο αυτόν, ό όποιος της είνε ευεργετικός, είμαι βέβαιη... Και αύριο, άν θέλετε, θά κουβεντιάσουμε διά μακρών...

— Τί ώρα θέλεις;

— Πρωί-πρωί θά πάμε νά κάνουμε έναν περίπατο στό δάσος, έπειδή άργότερα ή ζέστη θά έθλαπτε τήν Τερέζα. Έπειτα θά κοιμηθώ λιγάκι... Κατά τις έντεκα μέ δώδεκα θάρθη ό γιατρός Ντεζορμό για τήν επίσκεψί του. Από τις δυό και πέρα, άν θέλετε, θά είμαι στις διαταγές σας...

— Λοιπόν, στις τρεις θά σάς περιμένω στό διαμέρισμά μου.

— Στις τρεις, έστω!

— Έξαφνα, ή κόμησα κύτταξε τή Φράγκα.

— Σέ βρίσκω πολύ χλωμή, της είπε.

— Η Φράγκα άνατρίχιασε. Φοβήθηκε μήπως ή Ναδίνα μαντέψη από τήν τρομερή αλλοίωσι των χαρακτηριστικών της τή φρίκη και τήν απέχθεια πού της προκαλούσε. Γι' αυτό, έσπευσε νά της άπαντήση:

— Είμαι λίγο κουρασμένη.

— Τότε νά πās νά κοιμηθής και αφήσέ με έμένα κοντά στην άδελφή σου.

— Η Φράγκα άνασκήρτησε. Λίγο έλειψε νά ξεσπάση. — Ως τόσο συγκρατήθηκε, ώστε άπάντησε με φωνή άπολύτως ήρεμη:

— — Όχι... Ευχαριστώ... Όχι άπόψε... Τά έτοίμασα όλα γι' αυτή τή νύχτα κι' έχω τις μονομανίες μου σαν γεροντοκόρη...

— Λοιπόν πηγαίνω, αλλά υπό έναν όρο...

— Ποιόν;

— — Ότι αύριο θά μ' αφήσης ν' άγρυπνήσω έγώ κοντά στό προσκέφαλο της αγαπημένης μας άρρωστης...

— Έχω όμως κι' έγώ ένα τελεσίγραφο νά σάς υποβάλλω, είπε ή Φράγκα.

— Ποιό;

— Η Σίμπιλ, ή όποία κοιμάται άπόψε βαθειά, θ' άγρυπνήση αύριο κοντά σας.

— — Ωστε δέν έχεις έμπιστοσύνη σέ μένα;

— Δέν έννοώ αυτό... Η Σίμπιλ όμως έχει συνηθίσει στις περιποιήσεις πού άπαιτεί ή κατάσταση της Τερέζας και, άν είνε μαζί σας, θά είμαι πιό ήσυχη...

— Όσο δήποτε κυρία των αισθημάτων της κι' άν ήταν ή Ναδίνα δέν μπόρεσε νά συγκρατήση μία άστραπή πού πέρασε άπό τό βλέμμα της.

— Τράβηξε κατόπιν πρός τήν πόρτα, λέγοντας:

— Καλά, έχω έμπιστοσύνη στην ύπόσχεσί σου. Αύριο τό βράδυ θά κοιμηθής και θ' άγρυπνήσω κοντά στην Τερέζα.

— Μαζύ με τήν Σίμπιλ, είπε ή Φράγκα.

— Ναι, με τήν Σίμπιλ. Είμαστε σύμφωνοι. Αύριο στις τρεις σέ περιμένω στό μικρό μου σαλόνι.

— Δέν θά τό ξεχάσω, άπάντησε ή Φράγκα ύποκλινομένη.

Στόν προθάλαμο, άφού πρώτα έκλεισε καλά τήν πόρτα, στάθηκε στόν αντίθάλαμο.

— Μέσα σέ λίγες στιγμές τό πρόσωπό της τό τόσο ώραίο είχε μεταμορφωθή έντελώς.

— Τά χαρακτηριστικά της μαζεύτηκαν και τό στόμα της έγινε πιό λεπτό άπό λεπίδα. Από τά μάτια της πού τεντώθηκαν ξαφνικά, ξεπετάχτηκε μία λάμψις άγρίου μίσους.

— — Α! μούγκρισε άνάμεσα από τά σφιγμένα δόντια της, σέ κρατάω τώρα με τήν έμπιστοσύνη πού έχεις στην Σίμπιλ, άνόητο πλάσμα!... Αλλά τήν Σίμπιλ τήν κάνω ό,τι θέλω έγώ μέσα σ' ένα τέταρτο της ώρας.

— Έβγαλε ένα βαθύ στεναγμό άνακουφίσεως και πρόσθεσε:

— Μου φαίνεται πολύ τό νά περιμένω άκόμα είκοσι τέσσερες ώρες. Αλλά ή σύνεσις ποτέ δέν θλάφτει και θά μπορέσω νά κρατηθώ ως τότε, έγώ πού περιμένω τόσον καιρό τώρα.

— Από εκεί πού καθόταν γύρισε και κύτταξε πρός τό δωμάτιό της Τερέζας.

— Η έκφρασις του μίσους πού ήταν άπλωμένη στο πρόσωπό της έγινε άκόμα πιό μεγάλη.

— — Ναι! είπε. Μόνο είκοσι τέσσερες ώρες άκόμα... Και ή θανάσιμη άγωνία πού με βασανίζει τόσες ήμέρες τώρα, θά πάψη έπιτέλους. Είνε καιρός πειά γιατί άν βαστούσε έστω και μία θδομάδα άκόμη, μου φαίνεται ότι θά τρελλανόουν κι' έγώ...

Τήν ίδια ώρα, ή Φράγκα, καθισμένη κοντά στό προσκέφαλο της άδελφής της, συλλογιζόταν:

— — Έμπρός, έτοίμασε νέο δηλητήριο για τήν αύριανή νύχτα!... Προσπάθησε νά βρής τόν τρόπο πού θά σέ απαλλάξη από τήν Σίμπιλ για νά μπορέσης νά δηλητηριάσης με τήν άνεσί σου τή φτωχή μου Τερέζα. Αύριο, όταν θ' άντιληφθής τή φυγή μας, έμείς θά είμαστε πολύ μακριά...

— Καί, για περισσότερη προφύλαξι, για νά μήν έχη νά φοβάται τίποτε, έρριξε σ' ένα κουβά τό ζουμί πού είχε φέρι ή Ναδίνα και πού, χωρίς άλλο, θά περιήγε κάπως ναρκωτικό, άν όχι κανένα τρομερό δηλητήριο

Δ'

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

Μόλις άνάτειλε ό ήλιος τήν άλλη μέρα, ή Φράγκα πετάχτηκε άπάνω. Κατά τή μία μετα τά μεσάνυχτα, είχε δώσει λίγη τροφή της Τερέζας, έπωφελουμένη ενός μικρού ξυπνήματός της. Κι' από εκείνη τήν ώρα, ή άρρωστη, άν και έξακολουθούσε νά είνε χλωμή, κοιμήθηκε γαλήνια και βαθεία.

(Ακολουθεί)

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β
(Τηλ. 26-135)

Ίδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Εξωτερικού δι' έν έτος

Δραχ. 200

Εξωτερικού

Δολάρια 6

Εξάμηνος

100

Αμερικής

7

και δι' όλην τήν Αφρικήν και Βελγικόν Κογκό έτησίαν συνδρομή σελλι-
νια 30. ΑΙ έπιστολαί και τά χρηματικά έμβάσματα δέον ν' άπευθύνονται
πρός τόν διευθυντήν του «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ,

Όδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β.

Τιμή έκάστου φύλλου δραχ. 4.

Έν Αμερική, διά τήν έγγραφήν συνδρομητών και διά τήν κατά
φύλλον πώλησιν ή Έταιρεία New York News Agency General
P. O. Box 497, New York City, εκπροσωπούμενη παρά του
κ. Κ. Καλοπούλου